

Homa János

A tükör előtt

Égő csóvát dobtam
a megfejthetetlen titkokra.
Különös fény izzott
a szememben.
Eltemettem a múltat.
Sötét szemüveget vettem fel;
nem akarom látni,
mi folyik itt.
A fülem is befogom,
hallani sem akarom,
miben mesterkednek
a gátlástalanok.
Látni, hallani nem akarok.
A tükör előtt állok,
a homályban arcom sem látom.

Mégis

(János fiamnak)

Ahogy csak az angyalok tudnak hallgatni,
úgy szakad ránk az az elviselhetetlen üresség.
Teret és időt is elrejt,
mindent örökre eltemet az a csend.
Végtelen űr lesz a ház helyén,
amiben éltem, amiben te is éltél.

Mégis, ha a keresztre nézek,
úgy érzem, jóra fordulhat minden.

Üvöltve kereslek

Évmilliárdok teltek el,
s látom, a legnagyobb ellenségünk az idő.
Minden pusztulásba torkollik.

Évmilliárdok óta állok itt,
s keresek egy arcot a homályos tükörben.

Üvöltve kereslek,
s Te azt suttogod a fülemben:
Maradj csendben!
Itt állok melletted!

Évmilliárdok teltek el,
s látom, minél kisebb lyukon hatol be a fény,
annál nagyobb a világosság.

Ádám – Évának

Télre váltott az ősz;
ólmnehéz a szívem.
A fény végleg elveszett
ebben a gyógyíthatatlan sötétségben.
Mindent elrontottunk.
Minden, ami gyönyörű volt, mi tettük tönkre.
A tiltott gyümölcsből ettünk,
s a fény helyett a sötétség,
a szeretet helyett a gyűlölet talált ránk.
Odakint már minden halott,
bevégeztetett.
Minden elveszett.

Jób kérdezi Istent

Istenem bíztál bennem,
ezért engedted meg a gonosznak,
hogy engem próbára tegyen.
Elveszítettem szeretteimet,
javaimat, egészségemet.
Végig szenvedtem az életemet,
hogy Te bebizonyítsd a gonosznak,
az igaz hitű ember nem törik meg.

Uram!
bíztam benned,
hűséges voltam hozzád.
Mégis mondd el nekem,
miért engem választottál ki
erre a kísérletre?
Hisz' látod, a gonosz semmibe sem nyugodott bele.
Kérdezlek,
és nem találok választ semmire.

Jelképek keretben

(Dohnál Tibor 80. születésnapjára)

Grafikák.
Ruhák, bútorok,
házak ezer éves díszei,
az életfa népi motívumai
életre kelnek.

Vonalak, rajzok keretben.
Síkká zsugorított jelképek.
Kevés szín,
sötét tónus.
A szavakban megfogalmazhatatlan
képbe szorítva.

Az elillanó múlt,
a pusztuló világ szíve
még egyet,
egy utolsót dobban.

2022

Cím nélkül

(fotó: Gergely Gábor)